

Després d'haver repassat les gairebé cinquanta pel·lícules vistes en aquesta temporada, la conclusió és que, tret de certes obres de les quals parlaré, ha estat molt fluixa en línies generals. Les excepcions han estat:

1. Producció europea: *Caché* (*Escondido*, Michael Haneke); *Holy Lola* (*La pequeña Lola*, Bertrand Tavernier); *Gente di Roma* (Ettore Scola) i *Je vous trouve très beau* (*Eres muy guapo*, Isabelle Mergault).

La reflexió sobre la violència i el poder de les imatges que ofereix Michael Haneke inquieta l'espectador i el deixa en una situació incòmoda just en acabar de projectar-se el darrer fotograma. *Caché* és una de les grans estrenes, en sentit general, de la temporada. Per contra, només poden afegir a aquesta llista la simplement correcta *Holy Lola*, sobre els processos d'adopció en països asiàtics que emprenen parelles europees, d'un Bertrand Tavernier que a penes, en aquest cas, es pot reconèixer com a realitzador de *Ça commence aujourd'hui* (*Hoy empieza todo*), per exemple. *Gente di Roma* és un mosaic que dibuixa amb encert i gràcia els diferents carrers, barris i classes socials de la capital italiana. I finalment salvaria la simpàtica i ben realitzada *Je vous trouve très beau*, per passar el temps sense dormir-se ni tenir mala consciència d'haver perdut el temps en haver acabat la pel·lícula.

De l'altra costat hi ha productes com *Sophie Scholl* (Marc Rothemund) o *Je ne suis pas là pour être aimé* (*No estoy hecho para ser amado*, Stéphane Brizé) que confirmen que el cinema europeu no passa tampoc per un bon moment.

2. Producció espanyola: *Obaba* (Montxo Armendáriz).

Obaba és l'única producció espanyola que sobresurt (sense que sigui, però, una gran pel·lícula) de mediocritats com *El método* (Marcelo Piñeyro) i *Princesas* (Fernando León de Aranoa) o una mitjanament visible, inversemblant, *Volver* (Pedro Almodóvar). Això, però, sense tenir en compte l'avorrida i mal resolta *The Secret Life of Words*, d'Isabel Coixet, o com espenyar una bona història amb un excés de melassa i errades de guió.

Bona salut, doncs, per al cinema espanyol? Econòmicament pot ser que sí; cinematogràficament, empantanegat.

3. Producció nord-americana: *Munich* (Steven Spielberg); *A History of Violence* (*Una historia de violencia*, David Cronenberg); *The New World* (*El nuevo mundo*, Terrence Malick); *Brokeback Mountain* (Ang Lee); *The Three Burials of Melquiades Estrada* (*Los tres entierros de Melquiades Estrada*,

Tommy Lee Jones i *Inside Man* (*El plan oculto*, Spike Lee).

Gente di Roma.

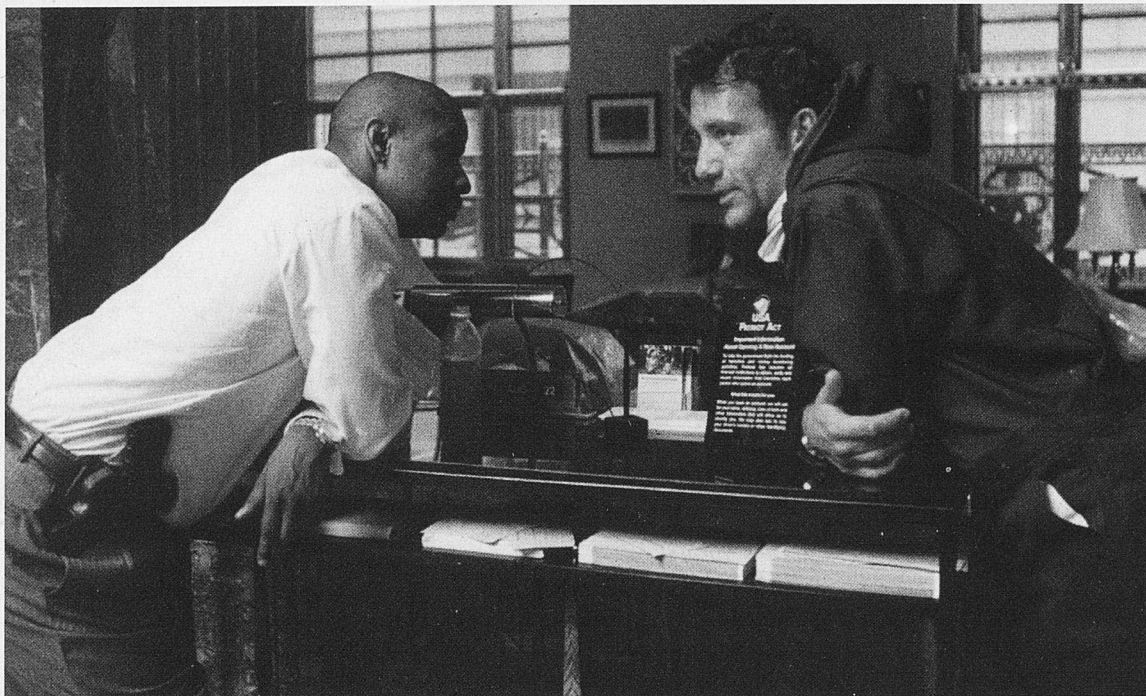
Sis pel·lícules significatives dins la llarga llista de produccions nord-americanes hauria de fer pensar molt aquells que en són responsables perquè produccions com *V for Vendetta* (James McTeigue); la sobrevalorada *Crash* (*Colisión*, Paul Haggis) o *Transamerica* (Duncan Tucker), entre d'altres, aconseguissin més volada.

Un cas a part és la superproducció *King Kong* (Peter Jackson), creada i filmada com un homenatge a la pel·lícula homònima estrenada el 1931 i que ha provocat dos fronts: el que la defensem com allò que és, un producte que vol ser i és una revisió d'un clàssic, i els que la cremarien perquè és font d'heretgia.

De tota manera, gràcies a Terrence Mallick, revivim els primers temps de convivència entre els colons britànics i els indis, amb una fotografia

Obaba.

excepcional i una història molt ben travada (això sí, és imprescindible veure-la en versió original, perquè el doblatge espanyol és dolent i ple d'errades); l'adaptació d'una història gràfica deguda a Cronenberg fa veure que maneja molt bé els fils del cinema clàssic, però sense perdre el to que el caracteritza; o descobrir que l'*opera prima* de Tommy Lee Jones com a director permet entreveure un realitzador que ens pot donar pel·lícules molt captivadores.

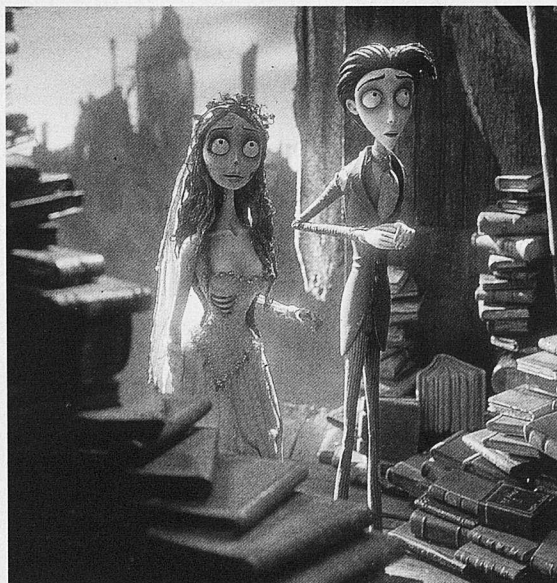
4. Pel·lícules d'animació: *Corpse Bride* (La novia cadáver, Tim Burton) i *Hauru no ugoku shiro* (El castillo ambulante, Hayao Miyazaki)

No hi ha hagut un excés d'estrenes d'animació i tan sols dues produccions es poden qualificar directament de molt bones. La nova incursió de Tim Burton a l'animació amb tècnica *stop-motion*, sense

arribar al nivell de *The Nightmare Before Christmas* (Pesadilla antes de Navidad), és un producte deliciós en què els món dels morts és més interessant i divertit que els dels vius. D'altra banda, la darrera pel·lícula de Miyazaki continua la tradició d'oferir històries complexes, absorbents i que demanen una mirada atenta a l'espectador, que sempre quedarà amb ganes de voler-ne més quan el projector s'apaga.

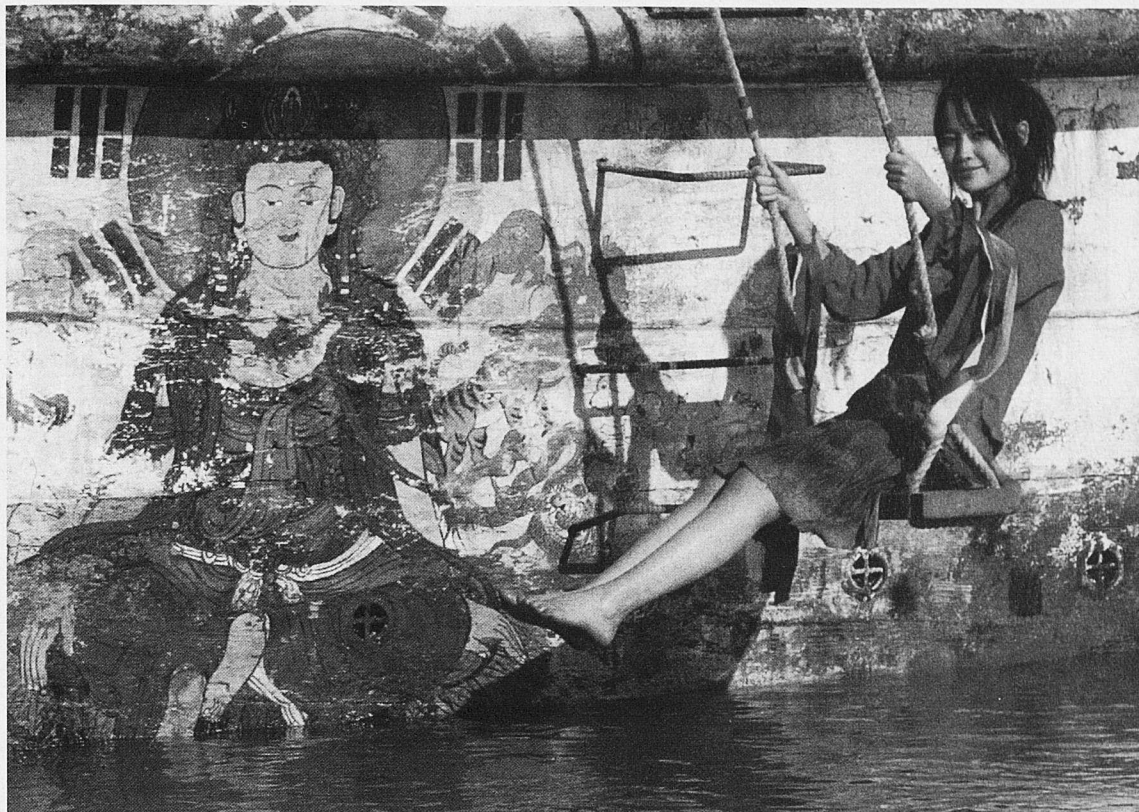
Quant a *Wallace and Gromit in the Curse of the Were-Rabbit* (Wallace & Gromit. La maledicció de les verdures, Steve Box i Nick Park) i *Ice Age: The Meltdown* (Ice Age 2: el desglaç,), la veritat és que les expectatives no varen quedar cobertes. Les dues pel·lícules que precedien *Wallace...* i *Ice Age 2...* tenien més gràcia i estaven molt més treballades, especialment el guió, que les dues seqüeles que es varen estrenar després.

La novia cadáver.

5. Producció asiàtica: *Hwal* (El arco, Kim Ki-duk) i *Water* (Deepa Mehta).

Com en el cas del cinema d'animació, han arribat a les pantalles molt poques pel·lícules asiàtiques i la divisió en aquest punt és clara: dues pel·lícules excel·lents, però amb preeminència de la de Kim Ki-duk, que explora el cinema sense a penes diàlegs i rodada en un sol espai, un vaixell ancorat enmig de la mar, per a una història d'amor i redempció. La cinta de la directora Deepa Mehta, en canvi, és sensual, gairebé tangible. Però, també hi ha una espessa i desagradable pel·lícula tailandesa, de Ming-liang Tsai, i una fluixíssima i edulcoradíssima història d'amor al cinema signada per Xiao Jiang que va passar sense pena ni glòria. Enmig hi ha les obres de terror que comencen a fer l'efecte d'haver-les vistes una i altra vegada els quatre darrers anys, com és el de *Chakushin ari 2* (El pozo, Renpei Tsukamoto).

El arco.

6. Altres produccions: *Broken Flowers* (Flores rotas, Jim Jarmusch); *Match Point* (Woody Allen); *Manderlay* (Lars von Trier); *Good Night, and Good Luck* (Buenas noches, y buena suerte, George Clooney); *Himalaya, l'enfance d'un chef* (Himalaya, Eric Valli); *La Morte Rouge* (Victor Erice) i *Everything Is Illuminated* (Liev Schreiber).

Per sort, aquest darrer apartat ofereix una selecció de pel·lícules que podríem considerar-les *independents* simplement perquè és un adjectiu que agrupa un conjunt de produccions que defugen cli-

xés (sobretot les dirigides per George Clooney, una mirada incisiva contra la cacera de bruixes, Eric Valli, remake sui generis de *Red River* (Río Rojo, Howard Hawks), i Liev Schreiber, una altra visió de l'extermini jueu); o tenen una veu pròpia dins la indústria (com és el cas de Jarmusch; Woody Allen i Lars von Trier). En tot cas, totes elles mostren que el món del cinema encara no està tan malament com ens volen fer creure i que podem esperar encara, i malgrat tot, obres que ens facin sortir ben satisfets de la sala en acabar la projecció. ■

Match point.